

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 245/2026-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 18C/78/2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa v poradí treťou ústavnou sťažnosťou v danej veci doručenu ústavnému súdu 3. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18C/178/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje tiež uložiť príkaz okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov a priznať jej primerané finančné zadostučinenie 13 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z opakovane podanej ústavnej sťažnosti, jej príloh, ostatného spisového materiálu, ako aj z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne je sporovou stranou, v ktorom sa žalobou doručenu okresnému súdu 3. novembra 2017 domáha od žalovaného (obvineného v trestnom konaní, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako poškodená, pozn.) náhrady škody 300 000 eur. Uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva

Policajného zboru, odboru kriminálnej polície, 3. oddelenia vyšetrovania, Bratislava, ČVS: KRP-282/3-Vys-BA-2017 z 5. decembra 2018 bolo žalovanému v napadnutom konaní vznesené obvinenie z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Okresný súd uznesením č. k. 18C/78/2017-73 zo 14. novembra 2018 rozhodol (so súhlasom sťažovateľky) o prerušení napadnutého konania do právoplatného skončenia trestnej veci žalovaného. Dňa 26. marca 2020 bola na žalovaného podaná obžaloba, o ktorej aktuálne rozhoduje Mestský súd Bratislava I (ďalej aj „mestský súd“) v konaní pod sp. zn. B2-3T/38/2020. Sťažovateľka je presvedčená o tom, že podaním obžaloby na žalovaného odpadol dôvod prerušenia napadnutého konania, a preto mal okresný súd vo veci konať a nevytvárať tak zbytočné prietahy.

3. Sťažovateľka ďalej zdôrazňuje, že okresný súd v dôsledku svojho nesústredného, neefektívneho a nehospodárneho postupu v napadnutom konaní do dnešného dňa právoplatne meritórne nerozhodol, nerozhodol ani o náhrade trov konania a výške náhrady trov konania. Tým sa stav jej právnej neistoty naďalej prejavuje už ústavne non-konformnú dobu, vo veci vznikajú zbytočné prietahy a je zrejmé, že nejaký čas ešte budú vznikať, a to aj napriek opakovaným sťažnostiam predsedovi okresného súdu na prietahy v konaní podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (podania z 10. februára 2025, 9. júna 2025, 17. decembra 2025).

4. Svojou ústavnou sťažnosťou sťažovateľka namieta postup, resp. nečinnosť okresného súdu v napadnutom konaní, keďže do dnešného dňa je toto konanie stále prerušené. Pripúšťa, že na pojednávaní uskutočnenom 14. novembra 2018 súhlasila s prerušením napadnutého konania do právoplatného skončenia trestnej veci žalovaného, avšak aktuálne opakovane žiadala okresný súd o pokračovanie v napadnutom konaní. Okresný súd mal postupovať v intenciách § 165 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa sťažovateľky stav fakultatívneho prerušenia konania neoprávňuje konajúci súd rezignovať na povinnosť rozhodnúť vo veci čo najrýchlejšie, v súlade s princípom hospodárnosti podľa čl. 17 CSP. Keďže trestné konanie nie je ku dnešnému skončené ani na súde prvej inštancie, ďalšie zotrvanie na stave prerušenia napadnutého konania predstavuje neprimeraný zásah do práva sťažovateľky na prerokovanie veci v primeranej lehote.

5. Písomným doplnením ústavnej sťažnosti zo 7. apríla 2026 sťažovateľka numericky vyčíslila aktuálnu dĺžku napadnutého konania 8 rokov a 5 mesiacov, počas ktorých pretrváva nezákonné prerušenie konania napriek sťažnostiam sťažovateľky a v časti petitu (návrhu na rozhodnutie) navýšila sumu požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia na 14 000 eur.

6. Hoci to sťažovateľka vo svojej terajšej ústavnej sťažnosti zamlčala, neušlo pozornosti ústavného súdu, že uznesením č. k. III. ÚS 51/2024-20 z 25. januára 2024 (právoplatným 13. februára 2024) a uznesením č. k. III. ÚS 598/2024-13 zo 7. novembra 2024 (právoplatným 18. novembra 2024) odmietol predchádzajúce ústavné sťažnosti sťažovateľky, ktorými namietala zbytočné prietahy v napadnutom konaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II. Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažnostná argumentácia je založená na tvrdenom porušení označených práv zbytočnými priet'ahmi okresného súdu po prerušení konania uznesením okresného súdu č. k. 18C/78/2017-73 zo 14. novembra 2018 do právoplatného skončenia trestného konania.

8. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd pri rozhodovaní vzal na zreteľ, že napadnuté konanie (s ohľadom na uplatňovanú výšku náhrady škody) má pre ňu existenčný charakter, čím je daná potreba pokračovať v napadnutom konaní, vykonať dokazovanie, vo veci nariadiť a vykonať pojednávania, rozhodnúť rozsudkom a ten písomne vyhotoviť a riadne doručiť obom sporovým stranám. Nečinnosťou okresného súdu je obmedzená v majetkovej sfére, keďže sa nevie domôcť svojho uplatneného finančného nároku a nevie tak disponovať prostriedkami plynúcimi z uplatneného nároku, tie zhodnocovať, užívať ich.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všetky zákonom o ústavnom súde požadované náležitosti (§ 39, § 43, § 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Ústavný súd považoval s ohľadom na obsah predloženej ústavnej sťažnosti a z nej vyplývajúci aktuálny stav napadnutého konania v súlade s § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde požiadať okresný súd o vyjadrenie sa k jej obsahu.

10.1. Okresný súd vo svojom vyjadrení č. k. Spr/102/2026-13 z 23. februára 2026, pripájajúc chronologický prehľad procesných úkonov realizovaných v napadnutom konaní, uviedol, že nesúhlasí s tvrdením sťažovateľky o existencii priet'ahov. Periodicky (podľa dátumov hlavných pojednávaní) zisťuje stav konania vedeného Mestským súdom Bratislava I pod sp. zn. B2-3T/38/2020, do právoplatného skončenia ktorého konania je konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 18C/78/2017 právoplatne prerušené. Posledné hlavné pojednávanie (ku dňu vyjadrenia, pozn.) sa v trestnej veci uskutočnilo 22. januára 2026 o 10.00 h, a zápisnicu z hlavného pojednávania má okresný súd pripojenú v súdnom spise, kde prebehli výsluchy svedkov a bolo odročené hlavné pojednávanie na 26. február 2026. Okresný súd vzhľadom na uvedené považuje ústavnú sťažnosť sťažovateľky za neopodstatnenú.

10.2. Ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné doručovať vyjadrenie okresného súdu sťažovateľke na repliku, keďže skutočnosti v ňom uvádzané sú jej nesporne dobre známe a zásadným spôsobom neovplyvnili rozhodnutie v danej veci.

IV. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

11. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

12. Ústavný súd komplexným vyhodnotením aktuálneho stavu napadnutého konania konštatuje, že v napadnutom konaní stále neodpadla prekážka, pre ktorú bolo konanie prerušené. Dôvodom prerušenia napadnutého konania bolo prebiehajúce trestné konanie, ktorého výsledok má podstatný význam pre rozhodnutie vo veci sťažovateľky v napadnutom konaní. Trestné konanie žalovaného v čase rozhodovania ústavného súdu stále nie právoplatne skončené. Od ostatného rozhodnutia ústavného súdu uznesením č. k. III. ÚS 598/2024-13 zo 7. novembra 2024, ktorý nadobudol právoplatnosť 18. novembra 2024 nedošlo k zmene procesnej situácie vyplývajúcej z prerušenia napadnutého konania. S ohľadom na uvedené ústavný súd v plnej miere poukazuje na závery uvedené v bode 11 a 12 predmetného uznesenia.

13. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd síce chápe istú frustráciu sťažovateľky z neprimeranej dĺžky konania, no zároveň pripomína, že v posudzovanej veci od vydania ostatného rozhodnutia ústavného súdu nedošlo k zmene, na základe ktorej by mohol konštatovať porušenie sťažovateľkou označených práv zo strany okresného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. Ústavný súd považuje za potrebné dodať, že sa už vo viacerých svojich rozhodnutiach zaoberal príčinnými súvislosťami medzi prerušením konania a jeho vplyvom dĺžku konania vo vzťahu k prieťahom a vždy skúma jeho zákonnosť a dôvodnosť (napr. I. ÚS 410/2024, I. ÚS 3/2025). V prípade, že prerušenie konania tieto požiadavky spĺňa vychádza z premisy, že ak by pripustil výklad, ktorým by prerušenie konania zakladalo nečinnosť orgánu verejnej moci a tým aj porušenie základných práv a slobôd osôb, ktorých sa prerušenie týka, inštitút prerušenia by prestal byť aplikovateľný, pretože jeho aplikácia *lege artis* by vždy znamenala prezumpciu porušovania základných práv a slobôd orgánom verejnej moci, čo nie je v žiadnom smere prípustné. Obdobie prerušenia konania preto nie je možné hodnotiť ako nečinnosť mestského súdu a ani pričítať toto obdobie na jeho ťarchu [I. ÚS 153/2021 (ZNaU 37/2021)], najmä ak sťažovateľka s prerušením konania súhlasila.

15. Na danú vec nebolo možné aplikovať ani nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 246/2021 zo 7. septembra 2021 (ZNaU 41/2021), ktorý v prípade ústavnokonformného výkladu § 165 ods. 1 CSP pripustil, že aj keď prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, ešte nepominula právoplatným skončením súdneho konania o otázke, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci, je v prípade neúnosne dlhodobo pretrvávajúcej absencie právoplatného rozhodnutia v súvisiacom konaní dôvodné zvažovať náhradné prijatie iného vhodného opatrenia (ako už pôvodnej alternatívy prerušenia konania podľa § 164 CSP), a to v podobe pokračovania v konaní aj bez návrhu podľa § 165 ods. 1 CSP, keď situácia, ktorá nastala, vyvoláva možnosť subsidiárne konštatovať odpadnutie prekážky, ktorá vyvolala prerušenie konania, a posúdiť dotknutú otázku ako prejudiciálnu podľa § 194 ods. 1 CSP (s možnou následnou konzekvenciou obnovy konania v prípade odlišného posúdenia predmetnej otázky pri rozhodovaní v súvisiacom konaní *ex post*). Táto situácia je však v tu prejednávanej veci vylúčená predchádzajúcimi rozhodnutiami ústavného súdu vo veciach sp. zn. III. ÚS 51/2024 a III. ÚS 598/2024, ak osobitne v bode 12 uznesenia č. k. III. ÚS 598/2024-13 zo 7. novembra 2024 ústavný súd zdôraznil zákaz riešiť trestnoprávne relevantnú prejudiciálnu otázku v civilnom spore.

16. Na okraj veci ústavný súd dodáva, že okresný súd rozhodol o fakultatívnom prerušení konania podľa § 164 a § 165 CSP do právoplatného skončenia trestného konania. Z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu je pritom zrejmé, že konajúci súd počas celej doby prerušenia napadnutého konania v pravidelných intervaloch zisťuje stav trestného konania, teda aktívne sa zaoberá otázkou odpadnutia prekážky, pre ktorú bolo napadnuté konanie prerušené. Aktuálne je v trestnej veci nariadený termín hlavného pojednávania na 30. apríl 2026, na ktorom (bez prítomnosti sťažovateľky a jej právneho zástupcu) bolo ukončené dokazovanie a bolo odročené na 6. máj 2026 na účel vyhlásenia rozsudku. Predmetné trestné konanie, resp. jeho dĺžka tiež už boli dvakrát predmetom preskúmania zo strany ústavného súdu na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľky, a to vo veciach sp. zn. IV. ÚS 225/2024 a sp. zn. II. ÚS 286/2025, v ktorých ústavný súd opakovane vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Mestského súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. B5-3T/6/2020, uložil mestskému súdu konať bez zbytočných prieťahov a priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie v prvom prípade 500 eur a v druhom prípade 1 000 eur. Ani tieto nálezy sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti nespomenula.

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu:

17. Námietka sťažovateľky o porušení ňou označených hmotných práv je vyvodená z kritiky postupu, resp. pretrvávajúcej nečinnosti okresného súdu v napadnutom konaní v dôsledku prerušenia konania. Keďže ústavný súd konštatoval zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, z uvedeného dôvodu nemožno vyvodiť ani záver o porušení hmotných práv sťažovateľky (právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu).

18. Na záver ústavný súd poukazuje na doplnenie ústavnej sťažnosti, v ktorom sa sťažovateľka nezmienila o žiadnom ďalšom aktuálnom postupe okresného súdu v napadnutom konaní. Jedinou informáciou v tomto doplnení ústavnej sťažnosti bolo len aktuálne vyčíslenie dĺžky napadnutého konania od podania žaloby, ktorú si ústavný súd tiež dokáže vypočítať. Natíska sa preto otázka zmyslu takéhoto podania s nulovou výpovednou/informačnou hodnotou. Takéto podanie sťažovateľky podľa obsahu (§ 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde) ústavný súd nepovažuje za doplnenie ústavnej sťažnosti, ale *de facto* ako urgenciu na urýchlené rozhodnutie ústavného súdu. Vzhľadom na predmet sporu na všeobecnom súde nejde v tomto prípade o konanie s osobitnou prioritou, a preto je takýto tlak právneho zástupcu minimálne na hrane profesijnej etiky advokáta (pozri k tomu napr. IV. ÚS 143/2022). Rovnako zamlčovaniu skutočností podstatných pre rozhodnutie nie je najvhodnejším spôsobom vedenia dialógu s ústavným súdom a môže mať tiež za následok odmietnutie ústavnej sťažnosti.

19. Ústavný súd tiež opakovane uvádza, že sa aj v konaní pred ústavným súdom uplatňuje princíp procesnej ekonómie, ktorý je napĺňaný práve aj inštitútom povinného právneho zastúpenia sťažovateľa kvalifikovaným právnym zástupcom, od ktorého sa očakáva, že dokáže obmedziť rámec sťažostnej argumentácie iba na skutočne ústavnoprávne relevantné informácie zhrnuté do primeraného a zároveň výstižného obsahového rámca ústavnej sťažnosti (nie kvantitou argumentov a doplnení o numerický údaj trvania napadnutého konania). Ústavný súd totiž rovnako ako Európsky súd pre ľudské práva (ktorý dokonca obsah sťažnostných podaní prísne limituje vymedzeným maximálnym počtom strán) touto požiadavkou zabezpečuje vytvorenie predpokladov na efektívny a hospodárny prieskum podaní všetkých sťažovateľov, ktorí sa naňho pri uplatňovaní ochrany svojich práv obrátia (napr. II. ÚS 499/2022).

20. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok omietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, o ktorých rozhodovanie je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu